

КОКИЧЕТА.

(ЛЕГЕНДА)

Напразно горестна Луна
 За Слънча крѣе въ тъмнина:
 Нехайникъ Слънчо, нейний братъ,
 Далечъ прѣпусна коня златъ.

*

Високи порти въ огнень заникъ
 Разкриха се за дивний странникъ,
 И въ тѣхъ безслѣдно той потъна,
 Нощъ шатѣрь черъ надъ свѣтъ разпъна.

Луна, посърнала и блѣда,
 Слѣдъ него дълго гледа, гледа:
 И самъ-сама, отъ дискъ огроменъ,
 Порони сълзи въ горѣкъ споменъ.

*

Отъ нейнитѣ сълзи въ нощта
 Кокичета на утриньта
 Поникнаха, съ цвѣтъ бѣлъ и чистъ,
 Катъ Луннитѣ лжчи сребристъ.

Иво Гороцвѣтъ.

